

EEN HEUGLIJK FEIT.

Verleden week herdacht de Congregatie der Broeders van de Onbevlekte Ontvangenis te Maastricht het heuglijk feit van haar 75-jarig bestaan, welke herdenking bestond in een plechtige bijeenkomst in het gebouw der Congregatie en het houden van optochten door de stad. Onze foto's geven, links: Het gebouw van de Congregatie. Midden: Mgr. Dr. J. E. H. Menten, Deken en pastoor van Maastricht, Huisprelaat van Z. H. den Paus, verlaat het gebouw der Congregatie na de plechtige bijeenkomst. Rechts: De drukte in de stad gedurende de optochten. *(foto's V.F.B.)*

WITTE HAREN

„Waarom niet, Greta?"

„Omdat ik hem niet liefheb, mama!" riep het schoone meisje en wierp het trotsche kopje in den nek, dat de bruine lokken rond haar gelaat vlogen. „Is dat geen voldoende reden? Moet ik hem nemen omdat hij jong en rijk is, omdat hij knap en voornaam is of omdat hij mij bemint?"

„Maar Greta," zeide haar moeder ernstig, „daar noem je nu zelf alle eigenschappen op, die Werner tot den begeerenswaardigsten echtgenoot maken. En dan zeg je nog, dat je hem niet bemint. Waarom bemin je hem niet?"

„Moet daarvoor een oorzaak zijn?" vroeg Greta zacht, terwijl zij diep bloosde, hetgeen echter aan de kortzichtige moeder ontging.

Mevrouw Alberts zonk in haar leuningstoel terug, terwijl zij met bekommerd gelaat haar dochter aanzag en zeide: „Luister, mijn kind, zoo gaat het niet langer. Dat is nu de vijfde, dien je afwijst en altijd om dezelfde reden: omdat je hen niet liefhebt. Het waren goede partijen. Wie weet of zich nog wel weer iemand voordoet als je ook Werner wegzendt. Geloof me, een meisje, dat iedereen een blauwtje laat loopen, gaat over de tong en spoedig waagt zich niemand meer daaraan, want zij moet daartoe een grond hebben: òf het is hoogmoed òf zij heeft een ander lief. Ik weet dat geen van beide bij jou het geval is, maar daarom is het mij een raadsel, wat je tot deze zonderlinge handeling beweegt!"

„Mòèt ik dan trouwen, mama?" vroeg Greta en haar stem sidderde een weinig.

„Kind, kind! Wat moet dit beteekenen? Je weet, ik ben ziek en als ik eenmaal kom te sterven, heb je niemand in de wereld, die je beschermen kan."

Het was alsof het jonge meisje hierop iets wilde antwoorden, doch ze zweeg.

„Overleg nog eens met jezelve en bedenk dat zich niet spoedig weder zoo'n gelegenheid tot geluk aanbiedt."

„Tot geluk, mama?" zei Greta droomerig. „Geluk denk ik mij anders. Tot geluk behoort liefde."

„Ach, kind," antwoordde de moeder, „tot een gelukkig huwelijk behooren achting, sympathie, en een zorgeloos bestaan. Geloof mij, die uit liefde gesloten huwelijken zijn zelden gelukkig. De liefdesroes vervliegt spoedig en dan ziet men met nuchtere oogen de verkeerde verhoudingen en gebreken, waarvoor men vroeger blind was of blind wilde zijn. Bij Werner vind je alles wat voor een onbezorgd leven noodig is en bovendien aanbidt hij je."

„Maar ik hem niet."

„Dat komt wel," meende mevrouw Alberts, „liefde verwekt wederliefde. Neem hem, Greta! Schenk mij het rustige gevoel, je in veilige haven te weten, beschut tegen rampen en tegenspoeden. Doe het, doe het uit liefde voor [illegible] kind! Dan zal ik kalm kunnen sterven!"

POPPENTENTOONSTELLING IN 'T STED. MUSEUM TE AMSTERDAM.

Vrijdagmiddag is te Amsterdam in het Stedelijk Museum een tentoonstelling van poppen geopend ten bate van de Amsterdamsche Vereeniging „Zuigelingenzorg". De expositie, die zich in een druk bezoek mag verheugen, is verrijkt met interessante inzendingen van H. H. M. M. de Koningin en de Koningin-Moeder. De foto boven geeft de inzending van de Koningin en Koningin-Moeder, o.a. een rieten poppenwagen, en speelgoed van H. M. Koningin Wilhelmina, dat thans van H. K. H. Prinses Juliana is. Foto onderaan: Een hoekje der zaal met antiek speelgoed. *(foto's Hofker)*

„Ik .... ik kàn niet!" Het klonk als een noodkreet. Smart en trots teekenden zich op de schoone gelaatstrekken van het meisje. Toen stond zij op en verliet de kamer.

Op haar kamertje gekomen, wierp ze zich op de kleine sofa, verborg haar gelaat in de handen en scheen diep na te denken. Zoo zat ze een wijle, toen liet ze haar handen zinken en keek met dwalenden blik haar kamer rond.

Een echte meisjeskamer: elegant en intiem, met honderden overbodige dingen opgesmukt. Vazen, bordjes, balherinneringen en bloemen en een aantal photographieën. Aan een dezer bleef haar blik hangen. Zij stond op, nam het portret in de hand en zag het lang en ernstig aan. Het was een mooie mannenkop vol uitdrukking, niet in de eerste jeugd, veertig jaar wellicht, met een frisch energiek gelaat.

„Je weet dat ik niet kan," murmelde zij. „Frans . . . !"

Er werd aan haar deur geklopt. Bliksemsnel zette zij het portret weer op zijn plaats en keerde zich om. Op haar „binnen" trad de persoon de kamer in met wien zij zooeven de geheime samenspraak gehouden had. Een diepe blos verhoogde de schoonheid van haar gelaat. Lachende en met schitterende oogen liep ze op hem toe.

„Gij, oom Frans?"

Doch zijn voorhoofd was gefronst en zijn stem had een rauwen klank als hij zeide:

„Uw moeder zendt mij tot je. Ik moet je verstand prediken!"

Zij was bleek geworden tot op haar lippen en haar schitterende oogen werden door opkomende tranen verduisterd. Hij zette zich neer en zij bleef met gebogen hoofd voor hem staan als een kind dat knorren verwacht.

Een lange pauze trad in. Eindelijk vroeg hij op vermoeiden toon: „Waarom wijs je Werner af?"

„Ik heb het mama reeds gezegd: omdat ik hem niet liefheb," antwoordde ze zacht.

„Greta, zeg mij de waarheid, zooals je altijd gedaan hebt. Ik geloof niet dat dit je eenige beweegreden is. Weinige meisjes worden door zoo'n talrijke schare aanbidders omringd als jij en telkens als een daarvan aanzoek doet om uw hand, wijst gij hem af — dat is niet natuurlijk. Zeg mij waarom doe je dat?" Die diepe, weeke mannenstem trilde van innerlijke ontroering.

Zij ontweek zijn vraag door een wedervraag.

„Zal ik iemand nemen, dien ik niet liefheb?"

„Waarom heb je hem niet lief?" vroeg Frans. „Hij is schoon, rijk en voornaam .... en jong," voegde hij eraan toe — het klonk als een zucht. „Hoe moet degene dan wel zijn, dien je beminnen kunt?"

Een seconde lang sloeg zij de oogen naar hem op, en dan keek ze weer voor zich.

Andermaal stokte het gesprek.

BETROUWBAARHEIDSRIT TWENTSCHE MOTORVEREENIGING.

Door de Twentsche Motorvereeniging is op Zondag 21 November een betrouwbaarheidsrit gehouden over het traject Hengelo (O), (vertrek 's morgens 8 uur), Zutfen, Arnhem, Apeldoorn, Zwolle, Ommen, Hengelo, waar de aankomst was bepaald op 's middags 5.05 uur. Voor deelneming aan den rit hadden zich 24 motorwielrijders aangemeld, van wie er 22 uitkwamen. Foto links: Controle te Arnhem (Musis Sacrum) van eenige deelnemers. Rechts: Controle te Apeldoorn door den Commandant van het V. M. M. K., den heer Toe Laer. *(foto's Sijes)*